

Trval jsem si ale na svém. Přísahal jsem, že až strašilku vypustím, budu ji hlídat. Nakonec jsem rodiče přemluvil. Když jsem otevřel víko, strašilka na mě otočila mrňavou hlavičku, jako by mi rozuměla. Položil jsem ji na ostružiní a sledoval ji. Chvíli se nedělo nic, potom se strašilka začala pomalu rozhlížet a nakonec se pustila do jídla. Jenže co se dělo pak, by mě ani ve snu nenapadlo. Začala se zvětšovat. Čím víc jedla, tím víc se zvětšovala. A zvětšovala se a zvětšovala...

Celé jsme to s rodiči bez hnutí sledovali a občas jsme se na sebe jen užasle podívali. Strašilka nabrala takových rozměrů, že za chvíli byla větší než myš, potom než kotě, dospělá kočka, ...

